

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 14CoCsp/3/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8518201335
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Majerník
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8518201335.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Majerníka a členov senátu JUDr. Viery Zolákovej a JUDr. Andreja Radomského v súkromnoprávnom spotrebiteľskom spore žalobcu: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava 26, IČO: 35 792 752, zastúpeného JUDr. Pavlom Pospěchom, advokátom, Lichnerova 23, 903 01 Senec, IČO: 51474786 proti žalovanej: Y. V., W. XX.X.XXXX, M.U. F. R. XXX, o zaplatenie 577,26 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa zo dňa 11.7.2019 č.k. 2Csp/44/2018-87, zhodou hlasov členov senátu, takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti, t.j. vo výrokoch pod bodmi II. a III.

Žalovanej nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Stará Ľubovňa (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit: „I. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi sumu 266,58 Eur s 5% ročným úrokom z omeškania od 7.3.2019 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietá.

III. Žalovanej súd nárok na náhradu trov konania nepriznáva. “

2. Na základe vykonaného dokazovania ustálil súd prvej inštancie skutkový stav tak, že dňa 26.3.2015 uzatvorili strany sporu zmluvu o revolvingovom úvere, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej ako dlžníkovi úver vo výške 1.110,- eur, pričom po odpočítaní spracovateľského poplatku jej žalobca skutočne poskytol sumu vo výške 999,- eur. Žalovaná sa zaviazala žalobcovi uhradiť úver v 24 mesačných splátkach po 81,14 eur, predpokladanou mesačnou platbou vo výške 81,87 eur, ak dôjde k uzavretiu Dohody o poskytovaní služby. Zo zmluvy vyplývalo, že žalovaná sa zaviazala uhradiť žalobcovi sumu 1.420,68 eur. Predpokladaná RPMN bola vo výške 31,22 %, schválená RPMN 30,53 %, ročná úroková sadzba 17,71 %, priemerná RPMN 34,42 %. Suma poskytnutého úveru bola v zmysle zmluvy dohodnutá na 1.110,- eur, pričom vo výške 111,- eur bol dohodnutý spracovateľský poplatok. Žalobca vyplatil žalovanej sumu 999,- eur, ktorú žalovaná nesplácala riadne podľa podmienok dohodnutých v zmluve. Uhradila 8 splátok po 81,14 eur a jednu splátku v sume 83,30 eur. Poslednú splátku uhradila dňa 21.3.2016. Žalobca listom zo dňa 14.1.2016 úver zosplatnil a oznámil to žalovanej, pričom uvedená zásielka sa mu dňa 22.1.2016 vrátila späť.

3. Na takto zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, 8, § 9 ods. 1, 2, 6, § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, 2, 3, § 544 ods. 1, 2, § 563, §121 ods. 3, § 559, § 563, § 517 ods. 1, vetá prvá a ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. a dospel k záveru, že je nepochybné, že zmluva o revolvingovom úvere má spotrebiteľský charakter, a preto je nevyhnutné na túto zmluvu napriek tomu, že sa jedná o absolútny obchod aplikovať úpravu obsiahnutú v Občianskom zákonníku (§52 a nasl. OZ) a v zákone o spotrebiteľských úveroch. Súd prvej inštancie právne uzavrel, že zmluva o úvere neobsahovala obligatórne náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. c), f) a k) zákona č. 129/2010 Z.z., teda absentovali v zmluve náležitosti ako adresa predajcu, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, údaj o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Čo sa týka absencie adresy, na ktorej je možné uplatniť reklamáciu, súd prvej inštancie uviedol, že za takúto nemožno označiť adresu sídla žalobcu v záhlaví zmluvy, keďže žalobca je subjektom, ktorý má pobočky na území celého Slovenska, preto nie je vylúčené, aby reklamácia mohla byť vybavená aj prostredníctvom niektorej z pobočiek v mieste čo najbližšom k bydlisku spotrebiteľa. K absencii údajov o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti úveru súd uviedol, že v zmluve je vyjadrený iba počet dohodnutých splátok, avšak nie je uvedený termín splatnosti jednotlivých splátok ani termín konečnej splatnosti úveru, čo má za následok taktiež sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. K uvedeniu výšky, počtu a termínov splátok istiny úrokov a iných poplatkov súd uviedol, že nepostačuje uviesť len samotnú výšku splátky bez rozlíšenia aká časť predstavuje úhradu istiny, úrokov a poplatkov. Súd prvej inštancie sa taktiež vysporiadal aj s obsahom Oznamenia veriteľa, v ktorom bola uvedená špecifikácia splátok, avšak uviedol, že v takejto písomnosti nemôžu byť dojednané obligatórne náležitosti zmluvy predpísané zákonom, tieto musia byť zapravené priamo v texte zmluvy. K rozsudku Súdneho dvora C 42/15 uviedol, že úlohou prejudiciálneho rozsudku nie je rozhodnúť spor ale iba poskytnúť vnútroštátnemu súdu taký výklad práva únie, ktorý mu pomôže pri jeho aplikácii. Vyslovil, že smernica je pre členský štát záväzná len čo sa týka výsledku, ktorý sa má dosiahnuť, pričom forma a metóda akou sa cieľ dosahuje je ponechaná na vnútroštátny súd, teda smernica nemá všeobecnú záväznosť a za predpokladu, že nie je správne prebratá do právneho poriadku, nevyvoláva následky aké by mali z nej vyplývať ale pre osoby v členskom štáte je záväzný právny predpis, ktorým bola táto smernica do právneho poriadku konkrétneho členského štátu prevzatá. Poukázal na to, že smernica nikdy nemôže mať horizontálny priamy účinok v sporoch medzi súkromnoprávnymi subjektmi. Z uvedeného vyvodil záver, že žalovanej nemožno uložiť povinnosť zaplatiť zmluvne dohodnuté úroky a poplatky len na základe ustanovení Smernice č. 2008/48, keď vnútroštátna právna úprava, účinná v čase uzavretia úverovej zmluvy, ukladala povinnosť v zmluve rozčleniť splátky na istinu, úroky a poplatky pod sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Keďže vyššie uvedené náležitosti zmluve uzatvorenej medzi stranami sporu chýbali, súd právne uzavrel, že poskytnutý úver je v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. bezúročný a bezpoplatkový.

4. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie tak, že žalovaná mala v konaní úspech v rozsahu 57,90 %, pričom žalobcov úspech v konaní bol v rozsahu 42,10 %, teda úspech žalovanej prevyšoval úspech žalobcu o 15,80 %, avšak s poukazom na to, že žalovanej trovy v konaní nevznikli, súd jej nárok na náhradu trov konania nepriznal.

5. V zákonom stanovenej lehote proti výrokom II. a III. podal žalobca odvolanie namietajúc nesprávne právne posúdenie veci. K absencii termínu konečnej splatnosti žalobca poukázal na ustanovenie čl. 7 ods. 7.1. písm. g) zmluvných dojednaní, z ktorého vyplýva, že neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú aj jej prílohy. Z ustanovenia článku 4. ods. 4.5. zmluvných dojednaní je podľa názoru žalobcu zrejmé, že deň splatnosti poslednej splátky úveru je dňom konečnej splatnosti úveru. Žalobca poukázal na znenie ustanovenia čl. 9, bod 9.1. zmluvy, z ktorého vyplýva, že zmluva je uzavretá na dobu neurčitú s tým, že revolving sa uskutoční za podmienok stanovených touto zmluvou, pričom deň splatnosti poslednej splátky je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. Na základe uvedeného mal žalobca za to, že požiadavka vyplývajúca zo zákonného ustanovenia bola splnená. V súvislosti s uvedeným poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 13Co/11/2014-166. Uviedol, že deň splatnosti úveru poslednej splátky úveru je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, čím je splnená požiadavka vyplývajúca z uvedeného zákonného ustanovenia. Podporne pritom poukázal aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15. Taktiež uviedol, že zmluva obsahuje určenie termínu konečnej splatnosti viacerými spôsobmi, a to určením podľa dátumu splatnosti splátok a spôsobom vyplývajúcim z čl. 4 ods. 4.5 zmluvných dojednaní. Poukázal tiež na to, že záver súdu

spájajúci bezúročnosť úveru s neuvedením termínu konečnej splatnosti odporuje Smernici 2008/48/ES. K absencii špecifikácie splátok žalobca uviedol, že § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. vyžaduje uvádzanie spôsobu započítania splátok len v prípade, ak sa splátky priradujú k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. O takýto typ úveru a prípad v zmluvnom vzťahu medzi sporovými stranami však nejde. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo/146/2017 z 22.2.2018, v ktorom súd vyslovil, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie, toho aká je konkrétna vnútorná skladba tej, ktorej anuitnej splátky. Žalobca poukázal aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci Pfeiffer, ktoré upravuje požiadavku výkladu vnútroštátneho práva v súlade s právom Spoločenstva. Čo sa týka absencie náležitosti o uvedení adresy predávajúceho uviedol, že adresa predávajúceho ako náležitosť zmluvy je aktuálna len v prípade, ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere a zákon č. 129/2010 Z. z. pod pojmom „predávajúci“ neoznačuje veriteľa, ale subjekt, ktorý spotrebiteľovi predáva tovar alebo poskytuje službu a ktorých cena je financovaná z prostriedkov spotrebiteľského úveru. Uviedol, že neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú v zmysle bodu 7. a 13. Zmluvné dojednania, ako aj prílohy uvedené v čl. 7 týchto zmluvných dojednaní. V tejto súvislosti poukázal na to, že adresa predávajúceho sa nachádza v bode 12.1 čl. 12.2 zmluvných dojednaní. V časti zamietajúcej uplatnený nárok na zmluvnú pokutu žalobca uviedol, že skutočnosť, že ustanovenie o zmluvnej pokute nie je individuálne dohodnuté nespôsobuje jeho neplatnosť, čo vyplýva z § 53 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že podľa zákona a aj súdnej praxe za neprijateľnú zmluvnú podmienku sa nepovažuje ustanovenie, ktoré odráža obsah zákonného ustanovenia, pričom zmluvná pokuta zodpovedá § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka a jeho vykonávaciemu predpisu. Ďalej poukázal na to, že ustanovenie a obmedzenia zmluvnej pokuty boli dodržané a súd prvej inštancie rozhodnutie o zamietnutí nároku na zmluvnú pokutu odôvodnil skutočnosťami, ktoré sú všeobecné, neurčité, nepreskúmateľné a súčasne sú v rozpore s § 53b ods. 1 Občianskeho zákonníka. Odvolanie proti výroku o náhrade trov konania podal z dôvodu, že ide o závislý výrok od rozhodnutia vo veci samej. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie v napádanej časti tak, že žalobe vyhovie a žalovaného zaviazhe k povinnosti náhrady trov konania žalobcu v celom rozsahu.

6. Žalovaná sa k odvolaniu protistrany, napriek súdom doručenej výzve, nevyjadrila.

7. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok ďalej len „CSP“) prejednal podané odvolanie v zmysle zásad daných aplikáciou ust. § 378 a nasl. CSP. Žiada sa osobitne zdôrazniť, že odvolací súd pri prieskume napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie bol v zmysle ust. § 379 a § 380 ods. 1 CSP viazaný rozsahom odvolania i uplatnenými odvolacími dôvodmi (s výnimkou v § 380 ods. 2 CSP) tak, ako boli uplatnené v zákonnej odvolacej lehote. Odvolací súd prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia pojednávania. Vychádzal pritom z aplikácie ustanovenia § 385 ods. 1 CSP, pričom mal za to, že nariadenie pojednávania v predmetnej veci si nevyžadovala potreba zopakovania, či doplnenia dokazovania a ani dôležitý verejný záujem. Právnym dôsledkom takéhoto postupu odvolacieho súdu je jeho viazanosť skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 385 ods. 1, § 383 CSP). Na základe takéhoto prieskumu uvedeného rozhodnutia súdu prvej inštancie, i konania ktoré mu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že na základe podaného odvolania je potrebné rozsudok súdu prvej inštancie napriek výhradám odvolacieho súdu, týkajúcim sa časti právnych záverov vyslovených súdom prvej inštancie, ktoré odvolací súd v ďalšom texte napraví, ako vecne správny potvrdiť.

8. Rozsudok vo veci odvolací súd vyhlásil na verejnom zasadnutí podľa § 219 ods. 1 a § 378 ods. 1 CSP, o konaní ktorého súd upovedomil účastníkov prostredníctvom úradnej tabule a webovej stránky súdu.

9. Odvolací súd predtým ako sa bude venovať jednotlivým odvolacím dôvodom uplatneným v žalobcom podanom odvolaní poukazuje na to, že napriek tej skutočnosti, že uložil súdu prvej inštancie účinne doručiť vydaný rozsudok žalovanej s preukázaním prijatia písomnosti na doručenke, táto v lehote na podanie odvolanie, riadny opravný prostriedok voči rozsudku súdu prvej inštancie nepodala, preto napadnutý rozsudok vo výroku I., ktorým bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 266,58 Eur s 5% ročným úrokom z omeškania od 7.3.2019 do zaplatenia, nadobudol právoplatnosť a nebol predmetom súdneho prieskumu odvolacím súdom.

10. V prejednávanej veci je predmetom odvolacieho konania na základe žalobcom podaného odvolania výrok II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a výrok III. o náhrade trov prvoinštančného konania

s tým, že žalobca sa domáha, aby odvolací súd mu priznal nárok na zaplatenie sumy 577,26 eur s príslušenstvom z titulu neuhradenia úveru žalovanou, ktorý jej bol poskytnutý žalobcom na základe zmluvy o revolvingovom úvere č.8500108099 zo dňa 26.3.2015.

11. Odvolací súd poukazuje na to, že vzhľadom na spotrebiteľský charakter právneho vzťahu medzi stranami sporu, ktorý medzi stranami ani nebol sporný, bola predmetná zmluva o úvere podrobená súdnej kontrole existencie náležitosti podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Ustanovenie § 9 ods. 2 predmetného zákona upravuje náležitosti, ktoré musí obsahovať zmluva o spotrebiteľskom úvere. Súd prvej inštancie podrobil zmluvu uzatvorenú medzi stranami sporu uvedenej kontrole, pričom dospel k záveru, že sporná zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. c), f) a k) Zákona o spotrebiteľských úveroch a to údaj o adrese predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a taktiež aj údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Dôsledkom špecifikovaného porušenia povinností žalobcu ako dodávateľa je podľa § 11 ods.2 písm. b) predmetného zákona, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkový. Čo sa týka zmluvnej pokuty súd prvej inštancie nemal za preukázané individuálne dojednanie zmluvnej pokuty, ktoré bolo len súčasťou predtlačенých zmluvných ustanovení (bod 8.1.) a s tým spojenú splnenú náležitosť podľa § 544 ods. 2 Občianskeho zákonníka o písomnom dojednaní zmluvnej pokuty.

12. Žalobca v podanom odvolaní namietal nesprávne právne posúdenie uvedených náležitosti, nakoľko mal za to, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym záverom, ak konštatoval, že uvedená zmluva obligatórne náležitosti neobsahuje, napriek tomu, že vyplývajú z jednotlivých ustanovení zmluvy, resp. pri jednotlivých náležitostiach mal za to, že tieto údaje pre konkrétny typ spotrebiteľského úveru, uzatvoreného medzi stranami sporu, nemožno vyžadovať s poukazom na charakter zmluvy. Čo sa týka zmluvnej pokuty mal za to, že táto bola dohodnutá v súlade so zákonom, preto odôvodnenie jej nepriznania súdom prvej inštancie je nedostatočné. Žalobca v podanom odvolaní nenamietal lehotu, od ktorej mu súd prvej inštancie priznal úroky z omeškania, teda od dňa nasledujúceho po dni doručenia žaloby žalovanej, t.j. od 7.3.2019 a nie od doručenia listu zo dňa 14.1.2016, ktorým vyzval žalovanú na úhradu dlžných splátok do 15 dní od doručenia oznámenia a taktiež žalobca nenamietal ani nepriznanie súdom prvej inštancie žalobcom uplatnených nákladov spojených s mimosúdnym uplatnením pohľadávky vo výške 56,12 eur, preto odvolací súd viazaný rozsahom odvolania a uplatneným odvolacími dôvodmi postupom podľa § 379 a 380 CSP sa ďalej uvedenými skutočnosťami nezaoberal.

13. V súvislosti s odvolacou námietkou žalovaného o nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie, odvolací súd poukazuje na závery konštantnej judikatúry, v zmysle ktorej právny posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení sú vyvodzované právne závery a aplikovaná konkrétna právna norma na zistenie skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nemu vtedy, ak súd nepoužil správny náležitý právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

14. Po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého rozsudku, odvolací súd zhodnotil túto odvolaciu námietku vo vzťahu k samotnému konštatovaniu poskytnutého úveru ako bezúročného a bezpoplatkového za nedôvodnú.

15. Je nevyhnutné poznamenať, že odvolací súd sa stotožnil s konštatovaním žalobcu, že čo sa týka náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch, a to údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, súdu prvej inštancie dospel k nesprávnemu právnomu záveru.

16. V súvislosti s uvedenou otázkou odvolací súd poukazuje na najnovšiu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a v súvislosti s tým na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 22.2.2018, sp. zn. 3Cdo/146/2017, v ktorom dovolací súd zodpovedal na otázku týkajúcu sa eurokonformného výkladu ustanovenia ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Dovolací súd v uvedenom svojom rozhodnutí poukázal i na to, že:

„18. Podľa čl. 10 ods. 2 písm. h) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“) zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia.

19. Podľa čl. 10 ods. 2 písm. i) Smernice zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza v prípade amortizácie istiny na základe zmluvy o úvere s dobou určitou právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere. V tomto ustanovení Smernica vysvetľuje, že amortizačná tabuľka uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť, a lehoty a podmienky ich úhrady; amortizačná tabuľka obsahuje rozpis každej splátky s uvedením amortizácie istiny, úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby úveru a prípadne i dodatočné náklady; ak úroková sadzba nie je fixná alebo sa dodatočné náklady podľa zmluvy o úvere môžu zmeniť, amortizačná tabuľka zrozumiteľne a stručne uvádza, že údaje v nej uvedené budú platné len do najbližšej zmeny úrokovej sadzby úveru alebo dodatočných nákladov v súlade so zmluvou o úvere. Článok 10 ods. 3 Smernice k tomu dodáva, že v prípade uplatnenia článku 10 ods. 2 písm. i) Smernice veriteľ sprístupní pre spotrebiteľa výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere.“

17. Najvyšší súd SR vo svojich záveroch vychádza i zo záverov rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s., proti Kláre Bíroovej:

„20.1. Článok 10 ods. 2 písm. h) Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (bod 50 Rozsudku).

20.2. Článok 10 ods. 2 písm. h) stanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia (bod 52 Rozsudku).

20.3. Z článku 10 ods. 2 písm. i) Smernice a článku 10 ods. 3 Smernice vyplýva, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky (bod 53 Rozsudku); pričom Smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere takýto výpis vo forme amortizačnej tabuľky.

20.4. Pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti Smernice, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje, ak táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti (bod 55 Rozsudku).

20.5. Článok 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave (bod 59 Rozsudku).“

18. V ďalšom texte Najvyšší súd SR uvádza:

„22. V úvode všeobecnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. sa uvádza, že predložený návrh zákona „je svojím obsahom úplnou transpozíciou Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS do slovenského právneho poriadku. Uplatňovaním tejto novej úpravy bude slovenský úverový trh zosúladený v rámci vnútorného trhu Spoločenstva“. V závere všeobecnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. sa konštatuje, že predkladaným zákonom je Smernica transponovaná do slovenského právneho poriadku v plnom rozsahu.

26. Eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa.

27. Z dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ tohto zákona sprísnilo požiadavku zakotvenú v Smernici, teda to, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a aj iné poplatky. Podľa presvedčenia dovolacieho súdu zohľadňujúceho aj účel zákona, ktorý je vyjadrený v dôvodovej správe, teda ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. neupravuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice.“

19. Uvedená názorová línia predstavuje aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, čo vyplýva aj z ďalších rozhodnutí dovolacieho súdu napr. sp.zn. 3Cdo/56/2018, 3Cdo/45/2018, 4Cdo/211/2018, 7Cdo/98/2018, 6Cdo/113/2018, 1Cdo/171/2018 a iné. S poukazom na uvedené a zároveň v súlade čl. 2 ods.2 v spojení s čl. 3 Základných princípov Civilného sporového poriadku (princíp právnej istoty), teda s právom subjektu, aby jeho spor bol rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, odvolací súd konštatuje, že eurokonformný výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivkej splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky.

20. Uvedené interpretačné prístupy a právne závery najvyššieho súdu, ktoré si odvolací súd osvojil o to viac, že korešpondujú i s názormi niektorých senátov tunajšieho odvolacieho súdu ešte z času pred rozhodnutím dovolacieho súdu (či niektorých senátov iných odvolacích súdov), potvrdzujú opodstatnenosť odvolacej námietky, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení otázky splnenia náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcej z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., a preto nebolo možné konštatovať, že z uvedeného dôvodu je poskytnutý úver bezúročný a bezpoplatkový.

21. Naproti tomu súd prvej inštancie dospel k správne právne záveru týkajúceho sa absencie údajov podľa § 9 ods. 2 písm. c) a f) Zákona o spotrebiteľských úveroch, a to konkrétne uvedenia údajov adresy predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť a taktiež údajov o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ktoré sú sankcionované bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru.

22. K uvedeniu termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru odvolací súd konštatuje, že v tomto prípade nie je možné stotožniť sa s právnymi závermi žalobcu uvedenými v odvolaní, že dňom konečnej splatnosti úveru je deň splatnosti poslednej splátky úveru, pričom tento deň je špecifikovaný v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. V tejto súvislosti je potrebné vychádzať zo samotnej formulácie ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských zmluvách, v ktorom zákonodarcu použil „termín konečnej splatnosti úveru“. Z použitého pojmu jednoznačne vyplýva, že žalobca ako dodávateľ bol povinný v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviesť konkrétny dátum a to označením dňa, mesiaca a roku, kedy dôjde ku konečnej splatnosti úveru. Uvedené nemožno nahrádzať matematickým výpočtom na základe dohodnutého počtu splátok, keďže potreba uvedenia počtu splátok vyplýva z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch. Ak by postačovalo uvedenie počtu splátok, nemala by logické opodstatnenie zákonom požadovaná náležitosť spočívajúca v uvedení termínu konečnej splatnosti.

23. Čo sa týka tvrdenia žalobcu, že termín konečnej splatnosti úveru je dátumom poslednej splátky, ktorá bola žalovanej oznámená v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, k tomuto tvrdeniu je nevyhnutné uviesť, že oznámenie o schválení úveru bolo žalovanej doručované až po jej podpise zmluvy, keďže táto zmluvu podpísala dňa 19.3.2015 a oznámenie o schválení úveru je datované ku dňu 26.3.2015, teda v čase vykonania právneho úkonu žalovanou, smerujúcemu k uzatvoreniu zmluvy

o úvere, táto nemala vedomosť o termíne konečnej splatnosti úveru, čo správne konštatoval súd prvej inštancie. Uvedené oznámenie o schválení úvere však nie je podpísané žalovanou, teda z vykonaného dokazovania ani nie je zrejmé, či Oznámenie o schválení revolvingového úveru sa reálne dostalo do dispozičnej sféry žalovanej a či táto s ním súhlasila. Vzhľadom na uvedené je možné vychádzať len z toho záveru, že medzi stranami sporu boli dojednané len tie zmluvné podmienky, ktoré sú uvedené v žalovanou a žalobcom podpísanej žiadosti o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/ Zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, kde údaj o termíne konečnej splatnosti absentuje.

24. Čo sa týka absentujúcej náležitosti spočívajúcej v údaji adresy predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, taktiež nie je možné sa stotožniť s konštatovaním žalobcu, že táto náležitosť je potrebná len pri zmluvách o viazanom spotrebiteľskom úvere. Je nevyhnutné si uvedomiť, že žalobca ako veriteľ poskytuje spotrebiteľom finančné služby ako je to aj v predmetnom prípade a to vo forme poskytnutia úvere. V spojení s poskytnutím uvedenej služby je nevyhnutné umožniť spotrebiteľovi, aby tento mohol vadné služby reklamovať, resp. domáhať sa odstránenia porušení zmluvných podmienok. Na základe uvedeného je nevyhnutné, aby zmluva obsahovala aj predmetný údaj a nemožno ho zamieňať s označením veriteľa § 9 ods. 2 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z.. Vzhľadom na písm. b) v korelácii s písm. c) predmetného ustanovenia jednoznačne možno dospieť k záveru, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať obe uvedené náležitosti. V úverovej zmluve uzatvorenej medzi stranami sporu je v záhlaví uvedené označenie veriteľa podľa § 9 ods. 2 písm. b) citovaného zákona, avšak uvedené nemožno zároveň označiť aj za osobu, u ktorej je možné uplatniť reklamáciu a to vzhľadom na skutočnosť, že tento subjekt má viacero pobočiek na celom území Slovenskej republiky, preto sa vyžaduje, aby zmluva výslovne uvádzala, v ktorej z týchto pobočiek je oprávnený si reklamáciu, resp. svoje práva voči veriteľovi uplatniť. Obdobný záver bol už judikovaný napríklad aj rozhodnutím Krajského súdu v Trnave sp.zn. 24Co/278/2018 z 26.6.2019 a Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 17Co/77/2019 z 19.2.2020.

25. Na základe uvedených skutočností odvolací súd dospel k totožným záverom ako súd prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o úvere uzatvorenej medzi stranami sporu z dôvodu absencie náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. c) a f) zákona č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

26. Čo sa týka namietanej zmluvnej pokuty odvolací súd sa aj v tejto otázke stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie, že uvedené dojednanie nemá charakter písomnej dohody strán sporu.

27. Podľa § 544 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, ak strany dojednávajú pre prípad porušenia zmluvnej povinnosti zmluvnú pokutu je účastník, ktorý túto povinnosť poruší zaviazaný pokutu zaplatiť, aj keď oprávnenému účastníkovi porušením povinnosti nevznikne škoda. Zmluvnú pokutu možno dojednať len písomne a v dojednaní musí byť určená výška pokuty alebo určený spôsob jej určenia.

28. Z citovaného ustanovenia je zrejmé, že pre platnosť dojednávania zmluvnej pokuty sa vyžaduje písomný konsenzus oboch zmluvných strán o dojednaní predmetnej zmluvnej pokuty. V prejednávanej veci boli ustanovenia o zmluvnej pokute zapracované ako súčasť predformulovanej zmluvy v bode 8 bez toho, aby tieto boli odlíšené od ostatného obsahu, resp. určitým spôsobom zvýraznené tak, aby aspoň formou písaného textu mohli navodiť dojem, že spotrebiteľ pri oboznamovaní sa s jednotlivými úverovými podmienkami mal možnosť ustanovenia o zmluvnej pokute v písanom texte úverových podmienok nájsť, oboznámiť sa s nimi a zvážiť vhodnosť vstúpenia do zmluvného vzťahu za vopred naformulovaných podmienok dodávateľom. Žalobca v konaní nepreukázal, že došlo k individuálnemu dojednávaniu zmluvných strán ohľadom tejto náležitosti. Odvolací súd má za to, že v danom prípade nedošlo k dojednávaniu zmluvnej pokuty účastníkmi zmluvného vzťahu tak, ako to vyplýva z ust. § 544 a nasl. OZ. Na základe uvedeného sa stotožnil s konštatovaním súdu o tej skutočnosti, že zmluvná pokuta nebola individuálne dojednaná.

29. Nad rámec uvedeného však odvolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že zmluvné dojednanie bodu 8.1. týkajúce sa predmetnej zmluvnej pokuty bolo už súdmi judikované ako neprijateľná zmluvná pokuta, napr. rozsudkom Okresného súdu Rožňava sp.zn. 12Csp/46/2016 z 10.5.2017 potvrdeného Krajským súdom v Košiciach sp.zn. 5Co/468/2017, z 10.4.2018 ako aj v rozhodnutí Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 4Co/359/2017, rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda sp.zn. 19Csp/28/2018 zo dňa 25. 9.2018 potvrdeného Krajským súdom v Trnave sp.zn. 23Co/14/2019 z 19.11.2019, preto žalobca mal povinnosť v zmysle ustanovenia § 53a Občianskeho zákonníka zdržať sa používania takejto podmienky

a uplatňovania si nárokov na jej základe voči spotrebiteľom. Právnym následkom nedodržania tejto povinnosti je zamietnutie žaloby v rozsahu vzťahujúcom sa na neprijateľnú zmluvnú podmienku.

30. Odvolací súd v zmysle vyššie uvádzaných dôvodov napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP. Správne rozhodnutiu vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o náhrade trov konania, kedy vznikol pomerný nárok na náhradu trov konania žalovanej, avšak vzhľadom na to, že jej trovy konania nevznikli, tieto jej súd prvej inštancie nepriznal. S poukazom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok aj v časti náhrady trov konania ako vecne správny potvrdil.

31. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v súlade s ustanovením § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 tak, že úspešnej žalovanej v odvolacom konaní vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalobcovi, avšak keďže zo spisu jej žiadne trovy konania nevyplyvali, odvolací súd jej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

32. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).